

A real tanodából.

Városi reálnodánk életrevalóságának kiváló tanuságát képezi a tanulók rajzkiváltsága, mely több napon d. u. 3-6-ig volt látható nevezett tanintézetben.

A kiállított rajzolatok úgy csinosok, mint helyes szerkesztés tekintetében mind a működő tanár uraknak, mind a reáliskolának dícséretére válnak. Elgondoljuk minő lehetne e kiállítás, ha a reáliskola teljes volna, midőn ily csonka állapotban is ily díszes rajzokat képes felmutatni.

Azon tanulók közül, kiknek rajzai kiválóbbaknak tunk fel felemlítjük az V. osztályból: Krisztian Istvánt és Oehm Tivadart; a IV. osztályból: Buzási Mihályt, Balog Györgyöt és Horvát Lajost; a III. osztályból: Biok Zoltánt, Papp Istvánt, Budaházy Gábot és Mensik Károlyt.

A kiállított képeket be is mutatjuk e helyen. V. osztály: Krisztian István I. fősztá mintá után egy german a 17. századból, „A hegedülő cigány” (squarel) és „Achilles”, fősztá mintá után kétával. Oehm Tivadar „Egy római harcos” és „Dante Alighighieri”, fősztá mintá után.

IV. osztály: Buzási Mihály fősztá mintá után két női mellszobor, a szelíd anya kis gyermekekkel, tusch-rajz és „A guanyó”, aquarel. Bakos Kálmán 3 drb. ékítmény, tuschal lavirozott. Kiválnak még Fürt Gusztáv, Horvát Lajos és Károly József, különösen aquarel festésben.

III. osztály: Mensik Károly 6 drb. ékítmény. Polychrome több színnel, ékítmény tuschal, lavirozva, görög styl. Két osztály, görög stylben! Ékítmény, renaissance stílyben és egy virág. Biok Zoltán: Barokk stíly ékítmény, fősztá mintá után. Ékítmény tuschal, lavirozva renaissance stílyben. Egy polychrome ékítmény, byzanci stílyben. Papp István: Egy polychrome görög styl, egy ékítmény renaissance styl. Batori István: Egy polychrome, bizanci stílyben, egy polychrome renaissance stílyben.

II. osztály: Pásztor Gyula sik-disztimények, lavirozva. Egy ékítmény bizanci stílyben. Egy mértani ékítmény. Távlati rajzok, távlatlan és árnyékolástani gyakorlatok.

Az első osztályból kiemlendők Elenbogen Sámuel, Rédel Zsigfried, Csáthi Árpád, Lindenfeld Jenő, Adler Mór, Lsbio-vics Pál.

A kiállítás valószínűleg nyitva lesz holnap d. e. is, ajánljuk a valóban érdekes gyűjtemény megtekintését közönségünk figyelmébe!

még sebet is kapott? — Vagy tegyük fel azon esetet, hogy ő becsületet meg ellenfelet, kérdem: ez által helyre van az ő becsülete állítva? Az ilyen okoskodás elfogadása könnyen tévútra vezethet bennünket, mert ha egy kardvágás által a becsület helyre lehet állítani, akkor azt meg is lehet szerezni s így a jó vívót, ha különben jellemtelen gazember is, kénytelenek lennünk becsületes embernek elismerni, mert hiszen ellenfelet megsebesítette! Nagyon furcsa fogalomná válnék ekként a becsület! Hisz e szerint a tolvaj is kihívhatja bíróját párbajra, s ha ezt megsebesíti, a tolvajt kénytelenek vagyunk becsületes embernek nyilvánítani s felmenteni.

A becsület mindenestre a legdrágább kincs, de a kik vele uton-utólen kerkednek, azoknak ritkán van becsületük! Az ilyen emberek nem gondolják meg azt, hogy a becsület először szereznük kell, mert csak azon embernek van becsülete, a kit mások megbecsülnék, — a becsületet ingyen nem adják, azt becsületes munkával kell megszerezni, — s ha már egyszer megszereztük, akkor mindaddig birtokunkban marad, míg önmagunk el nem veszítjük; — a becsületet egy sértő szó által nem lehet senkiktől elvenni; mégis a párbajok legnagyobb részét, a mint a párbajok világa körültekintő, a becsület helyreállításért vívják. Nagyon téved, a ki hisz nekik, mert többnyire a becsület, vagyis a becsület árnyéka forog szóban; ennek bizonyítására nem hozok fel egyebet, mint azt, hogy a párbajok legnagyobb részét cizimere s Lumpok vívják, kiknek sчасom volt becsületök s az párbaj-vívás által sem szereztek magoknak.

A párbaj igen sokszor a leghaszontalanabb okból ered, mert vannak olyan emberek, kiknek ha tyukszemére lépünk, vagy véletlenül megasztadjuk őket: már is párbajjuk fenyegetőznek; az ilyen haszontalan heuzegők és párbajt vadászók számára nem ismerék alkalmasabb helyet a — Lipótmezőnél! A párbajozás fenntartásában nagy része van az íres dícsvágnak is, mely a kongó fejű embert arra ingerli, hogy ha más által nem tud, hat legalább egy párbaj által szerezzen magának hírt, s a párbaj lefolyása után, ha abban egy karczolatot kapott, vagy adott, azt hiszi, hogy több babért nyújtott Hannibálnál vagy Napóleonnál, — pedig az okos ember, kinek nemes ambíciója van, szánakozva tekint az ilyen „Karczvitéz”-re, s nem irigylt tőle a kurta dícsőseget, melyet a pletyka felkap szárnyára s pár nap múlva ismét leejt.

A párbaj ritkán végződik halállal, eredménye többnyire egy kis karczolás, vagy a mi oly gyakran megtörténik: úres pisztolyokkal puffogatnak egymásra, vagy töltött pisztolyai lönek a levegőbe a párbajozó felek, — azután kezét nyújtva egymásnak s nagyot isznak a kibékülés örömeire; — ilyenkor a párbaj nem egyéb, mint gyerekes katonásdijáték, vagy neveltség; de megtörténik az is olykor, hogy egyik vagy másik fél súlyosan megsebesülve, vagy halálosan találva marad a küzdőterem, — ilyen esetben a párbaj megrendít, gyszos tragedia, mely fellett azonban nem szabad tapsolnunk, hanem szívünk melyben megbotránkozva kell kikelnünk a párbaj intézménye ellen s fogsádat kell tennünk, hogy annak megszüntetésére mindent elkövettünk, mert az ártatlanul, vagy ok nélkül kiöltölő ifjú vért egyetleeny „becsületes” ember sem nezheti közönynele.

A párbajról.

A párbajozó gyakran ellenmondásba is jó magával, — mert tegyük fel azon esetet: valaki becsületében s-rtve érzi magát, s becsületének helyreállítása végett a sértőt párbajra hívja ki, s ez által megsebesítettik, — miután először szóval, másodsor pedig testileg megsértetett — kérdem tőle, hogy fejse meg azt nekem: hogy mi módon van ekként az ő megsértett becsülete helyre állítva?! Az által talán, hogy a szenvedett sértés mellé

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

Egy jó anyáról.

Az elzász-otharingai leány árváknak, apáczák által vezetett párisi menházában a múlt vasárnap osztották ki a díjakat s Coppée, a híres költő tartá ez alkalommal a megnyitó beszédet.

A beszéd elején nagy előismeréssel szólott a Szent Károly szíriet apáczáiról szerzett s azután e gyönyörű visszaemlékezést mondá el:

En ismertem egy jó gazdasszonyt, kit gyöngéden szerettem és akiről elmondok egyet-mást. Szerény miniszteri hivatalnok felesége volt. Nyolcz gyermeke közül négy maradt életben: három nagy leány és egy kis fiu. Mily nagy feladat volt ez: eltartani e családot, a férj és apa szerény jövedelméből! Mert hát, bármily áldozattal is, fennakartak tartani társadalmi állásukat; büszkéek voltak, anya és leányuk „hölgyek” voltak. A kitanó anya bétorsága és tünderújai kisegítették minden bajból. A leányoknak tiszta ruhájuk volt, a kis ember jól volt öltözve. Ő még el, a kis ember s bár már átélte a negyedik élet, még mindig emlékszik bizonyos gyapottöltő-zekre, mely az anyai szabóművészet remeke volt, melyre nagyon büszke volt s melyert megirigyelték iskolatársai. Csodálatos, hogy e jó gazdasszony mennyi türelmet, kitartást és leleményességet tanusított, hogy házával és családjával becsületet valljon. Minthogy nem akart nagyon szegénynek feltűnni, olykor elfogadá szegény rokonait, ferje néhány barátait, kellemmel szolgálta fel nek a teát s másnap reggel már öt órákor talpon volt, kis mosást rögtönözve, hogy leányainak tiszta gallerja legyen.

De rossz pillanatai is voltak. A hó vége felé az ebédek igen rövidék s igen soványak voltak, de azokat mindég a tisztaságtól fénylő tányérok szolgálták fel s nyáron az asztalon mindég kis bokréta volt, mely illatával elárasztotta az egész szobát.

Egész hónap reggelig kellene beszélnem, ha elbeszelném e szegény hölgy önfeláldozását, az erőlködéseket, melyekben nagy szívének, dogos kezének is több része volt. Ő mindig jökdékvá volt s mosolyogva dolgozott, hogy óveiben ebrén tartsa a bolyzatot és erelyt. Mit is mondd? ... A nagy szegénység napjaiban megkötözötték jó humorát s a lazás, a hol sokszor nem volt két tallér, melyet egymáshoz verhettek volna, reggel és este tele volt u dallal.

En tanuja voltam az egyszerű és nemes életnek, s biztos vagyok benne, hogy csak azért, mert e csodálatraméltó hölgy közelében nőttem fel, ki egyesíté magában a legnagyobb erőt a legnagyobb gyöngédséggel, nyilt ki lelkemben az erzelmek árja, s csak azért lettem költő. Mert önök könnyen kitalálták, hogy azon kis ember ki egykor oly büszke volt gyapottöltőzetére, nem más, mint az, kinek ime szerencsése van elnökölni az önök díjkiosztásán, s a ki szeretett anyja példáján tanulta meg, hogy mily fontos és megindító a jó gazdasszony szerepe.

Szent-Károly apáczái, kik anyai érzelmeikkel viseltetnek önök iránt, a kötelességek teljesítésére, s önöket igen jó gyakorlati ismeretekre tanítják. De ök, e szent leányok, jobbat és többet tesznek: az önök sziveiben felköltik az erényeket, melyekből önöknek példát adnak.

Mindenekelőtt arra tanítják önöket, hogy higgyenek Istenben. Összekulcsolják kis ujjait s megtanítják önöket a szép imákrá, melyekben az önök lelke az atyához fordul ki örökre való, és az anyához, ki a mennyből mosolyog le önökre. Megtanítják önöket bízni a holnapban, s a remény isteni ajándéka, mely oly könnyű az önök korában, gyökeret ereszt sziveikben, hogy fenntartsa önöket a lét küzdelmeiben és megvigasztalja a nyomorúságban. S végre megtanítják önöket arra, — s ez legsajátosb mivök — hogy szeressék egymást s előkészítik önöket arra, hogy ha majd az életben találkoznak egymással, a világon a legedeseb látványt nyujtsák: azt, hogy a sze-

— A Kötöles-féle bűnpör, mely oly élénk sensatiót keltett, ismét a kir. tábla elé került, ezuttal negyedszer. Ismeretes ugyanis, hogy a neje megőlése miatt itélet Kötöles Mihály ügyében hozott első itélet fellebbeztetvén, a felsőbb fórumokhoz került; a curia pótvizsgálatot rendelt el és az ennek alapján hozott első bírósági itélet ismét megfellebbeztetett. Ez itéletet úgy a tábla, mint a curia helybenhagyta. De az ügyben a védő által perújítás eszközöltetett ki és az ügy harmadszor is megjárta az összes fórumokat. Most az ügyesség eszközölte ki a perújítást és így negyedikször kerül az ügy a kir. tábla elé. A budapesti kir. itéletábla ifj. Kötöles Mihály bűn ügyében felmentő itéletet hozott. Felmentette a gyilkosság bűntényének vádjá alól azt, kit három bírói fórum egyetértőleg elítelt. A kir. tábla ezen itéletében teljesen elítelte a kínzó vallatást mely hosszú időn át bilincsekben tartotta bűntető igazság-szolgáltatásukat s az ujjított per folytán kifejtett tényállás alapján szerkesztett indoklásában elítelte és megbélyegzte egyuttal azon rendszert, mely nálunk még csak rövid idővel ezelőtt a felső bíróságoknál, az elsőfoku bíróságok legnagyobb részénél pedig még ma is kriminális per-tárgynak tekintette és tekint a vádlottat, ki abban a perczben már elvesztette emberi jogait, melyben az igazságszolgáltatás felelő nyujtja kezét. — A királyi tábla a semmieségi panaszokat elveti, az ügyet érdemileg bírálja leül, az első bíróság itéletét megváltoztatja, a m. kir. kurának az alapperben 1879. jul. 8 án 4192. sz. a. hozott marasztaló itéletét hatályon kívül helyezi, ehhez képest ifj. Kötöles Mihályt a gyilkosság bűntényének vádjá alól felmentü és elrendéli, hogy a jelen itélet jogerőre emelkedtevel a nevezett fegyencz azonnal szabdlábra helyeztesse.

Helyi hírek.

* Olvasóinkat a január-juliusi felév, illetőleg apríl—júliusi évnegyed letelével előfizetéseiknek minél előbb való megújítására kérjük fel; feltételek a régiek. — Nagyhangu dícsőkedés nem szokásunk; nem mondjuk lapunkról, melynek felvirágoztatásán a szerkesztőség teljes odaadással s Debreczen közönsége iránt érzett szeretete által ösztönözötte működik s nem mondjuk tárcza- és egyéb rovatainkról, hogy azok versenyezhetnének bármely fővárosi közlönyvel, mert hiszen az ilyen nagyot mondások legfeljebb szánalmas mosolyt kelthetnének. Egyben azonban a Debreczen várososa és ennek vidéke iránt érdeklődő olvasó mindenesetre inkább talál fel lapunkban, mint bármely más politikai lapban: a helyi érdekek részrehajlatlan és mindenfelé független, őszinte hangoztatását és Debreczen és vidéke közéletének kimerítő és élénk tükrét. A helyi élet visszatükrözése mellett adunk — a mennyire szerény vidéki lapról telik — változatosan szórakoztató olvasmányt is tárczánkban s más erre való rovatainkban. Az eseményeket és szereplőket (el akarván térni a vidéki lapoknál szokásos egy-

formaságól) néha felélenkítő tréfa hangján vesszük tollhegyre és ilyenkor, ha talál is a tréfa, épen azért nem fájhat — komoly magva daczára is — oly nagyon, mivel — tréfa! A társadalmi részben nem alkalmazzuk a pártpolitika merev mértékét, de sujtjuk a hibát kerülhetlenül és elismeréssel adozunk az érdemek — csak is a közérdek szempontjából. Politikai fejtegetéseinkben azonban híveitől, vagyunk és maradunk magyar függetlenség és önállóság eszméjének, mely nélkül e haza boldogulását és jövőjét felvirulását remélni nem tudjuk! Olvasóink jóindulatába helyezett teljes bizalommal nézünk a közelgő új felév elé!

* A honvédelmi minisz. városunkban. Tegnap, későn delután jött a távirat Andrássy ezredeshez, hogy br. F e h é r v á r y Béla altábornagy, honvédelmi miniszter városunkba érkezik s átutaztatban ittki fog szállani. A késői bírról kevesen vettek értesítést s az indóháznál a közönségből nagyon kevesen jelentek meg. Ott voltak azonban, a katonaság részéről Andrássy ezredes, honvéd dandár-parancsnok, Os v á t h Mihály h. segédtszjt., — továbbá gr. D e g e n f e l d József és Simonffy Imre kir. tanácsos és polgármester. — A rendőrség részéről B e e r Kálmán ker. kapitány. — A gyorsvonat 6 óra 47 perczkor rogtont be a pályaházba s a miniszter egy I. osztályú kocsiából szállott ki Á l g y a Sándor honvédszázados, segédtszjtje kíséretében. A miniszternél először Andrássy ezredes jelentkezett, mivel kezét fogván, a legszívesebben köszönetet mondta a jelenlévő főispánnak és polgármesternek. Kijelenté a miniszter, hogy még tegnap reggel nem gondolta, hogy este Debreczenbe legyen, hol a 70-es években volt már rövid időre. Tudatta, hogy csak átutazónak tekinté magát s a lakgár megmenekülése után tovább utazik. A polgármester felajánlotta a város fogatát a miniszter mai használatára, mit ő udvariasan köszönt meg. Aztán a 47. számú hárkocsiba ült fel segédtszjtjével. Lakás részére a „Bika”-ban rendeztetett be, hová csak a kaszárnya megtekintése után tért be. A kapu előtt fogadta a honvédtisztikar s már fel volt állítva a díszőrség. — A miniszter nem piheve ki az ut fáradalmait, azonnal a 42 ik és 46-ik honvédszázadok lakatnyáinak megzsemielésére indult, hol a tapasztalt reudndi és tisztasággal teljesen meg volt elégedve. A csapat tisztje saját századuknál várták a minisztert. Az estét a „Bika” szállóba étermenben költé el. Ma reggel megtekinté a miniszter a II. honvédszázad ezred lakatnyáját, a lovagló iskolát s a nagyerdőn a katonai czelevőzeti helyiséget, a honnan visszatérte a „Bika”-ban levő szállásra átöltözött és a f ő i s p á n urhoz ment látogatába annak pedig polgármesterünkhöz. — Dében a miniszter együtt ebédelt a „Bika” udvarán az egész h. honvédtisztikarral; az ebédben civil ruhában vett részt s jelen volt gróf D e g e n f e l d főispán is. 4 óráig a miniszter magán kihallgatásokat fogadott szállásán, 6 órákor honvédtisztje kíséretében pedig kirándulás a nagyerdőre. Br. Fejérvári hov. miniszter ma este utazik el Nyitraa az ott folyó hadgyakorlatok megtekintése végett.

* A nőegylet holnapi népnépmélyét általános érdeklődéssel várják. Főlöleges böveleket ajánlgatunk, mivel — ha szép idő lesz —

elhalálása esérére rendelkezik s nagy örömmel szolgálja, ha az óvadék ő neki készpénzben visszahiztetnének; így talán e csekely összeget gyámölcsözöbben elhelyeztetné, vagy kezelhetné.

A lovak, kocsik, lovagló-eszközök, egyenruhám (fiamét ide nem számítom, mert ezek az ő tulajdonai) továbbá itt Aradon nálam levő ágyuémium, csekely fehérenemium, és polgári öltönyeim; egy arany gyűrűm, egy arany óráim lánczozal, egy a többi apróságaim, könyveim, stb. nőmnek: Domiczellának tetszése szerint vagy ő maga által, vagy az ő kiváratára (de csakis ez esetében) bíróság felbecsüldök; a becsáról, Albert, Mária, Katalin és Nina nevű gyermekeim mindegyikének a köteles rész kiadandó; a köteles rész kielégítése után mutatkozó maradványra nézve pedig az én szeretett nőmet nevezem ki általános örökösül.

Gyám és gondnokul, s jelen végrendeletem végrehajtójául — kinevezem szeretve tisztelt sógoromat: Latinovits Bénit (bajai lakost) s úgy ezt, valamint szeretett nővéreimet: Ninát és Minát arra kérem, vegyék szerető pártfogásukba az én szegény hátrahagyott nőmet és gyermekeimet. Miután nem tudom, ha vajjon megengedik-e még nekem, hogy fiam Albert, hozzáim jöhessen s én tőle elbucuszahassam, ennőlfogva e helyütt is, ismételve tudomására hozom, hogy én az ő tárgyait egy székényben Negyváradon, Gálbory urnál hagytam; ennőlfogva azokat, annak idején, ha szabad lesz szerezzem meg.

Miután most már atyámnak derék, becsületes aere bemozkolva, meggyalázva lesz, ennőlfogva nincs ellenetésem, hogy fiam: Albert, egy másik nevet vehessen fel, s ekként nevezem, az én személyemmel együtt, örökre elenyészessék.

Atyámnak 55, nekem pedig 14 éven keresztül, volt birtokunkban egy kicsike Jézus-szobor, óhajtom, hogy ez nőmnek: Domiczellának készítsessék és az ő elhalálása után fiamnak: Albertnek átadassék.

ugy is kisereglik a jara. Epen most br is, hogy a hölgyek árai nem lesznek savanyu vizes bor kr. Egy virágesokó nézve pedig a nőgy az árakról a közönetett fekete tábláról tők diszgyakorlatára lesz: 1. Két em. nyoltó szerelvényekkel tőzsákokkal, s ugró lett. 2. Következik Brandt-féle oltópor. 3. Szivattyu gyakorvizzel” a kútnál.

* A debr. ref. 1885 ik évi június 10 kor gazdasági ülést.

* A sajó vámos nem függ, de nem hogy az években az előtt a debreczeni m. úrult jégzőlti állásra József, eddig a ny széknek a t-észlári tr. népszerűvé lett je sajó-vámosi eset te nevezetett ki ügyez z ő j é v é l Mellekes hogy Debreczenből „Függetlenség” szer hogy a lap itt neha nem kapható. Nem rint ki érdeklődhetik eset iránt, hogy az megvásárolja, mint a meg legelőször a ha zoldéses és gyümölcs hogy a „Füg.” már meg megzafolva nín hártván a felelőssége jából, hogy Kozma S goruan eltitolta a vi vánoásra hozását s dők védelmére E ő t fel s megbízást már teki számban már t A „Füg.” Borsodb ly e s kezékből értes kosság fe fejedeserő hen: Midőn a kis V gyánusított pal a gyermek eltűn renczi István társaság gájában borozott. A hogy gyermeke állit lát fogyasztja. Varga szivart vett és megkír a szivart nem fogadta adta Ferenczi fiának, totta. Ferenczi fia az korszak udvarára. Itt fiát, ki felszólította a szivart. A keresztz zsidógyerekek a sziva hogy majd „akkor elve — szolt volna Ferencz tekerem a nyakadat!” felelte volna: „Próbát hogy akkor téged is Vargák kis leányát és det, mint a Varga l úvegbe!” A sakterfü e vakkal árulta el apját.

